

„Hemel! al half twaalf”, schrok Suze door een slag van de vergulde pendule. „Ik moet nodig weg”.

„Mag ik een eindje mee? ik moet toch mijn wandeling doen en 't komt er niet op aan waarheen”.

„Hoe kan ik het hoofd van de gemeente beletten de gemeentewegen te bewandelen?” schertste Suze.

„Nu ja; maar als u niet van m'n gezelschap...”

„'k Ben zeer vereerd natuurlijk als het hoofd van de gemeente me wil vergezellen...”

Zij gingen samen het dorp uit. Herzberg, weer door haar blikken gevangen, zocht een reden om de van Larn's te bezoeken. Toen hij halverwege afscheid nam, vroeg hij of er die avond belet was, daar hij de dokter over zijn brief wilde spreken.

Nee, er was geen belet en hij zou zéér welkom zijn, zei Suze met een ironie, die hij voelde noch begreep.

Zodra hij weg was kwam Suzes spijt. Wat was zij toch voor een verachtelijk schepsel! Ze zag nu immers wel, dat het met hém de moeite van het spel niet waard was. O, hoeveel malen had ze zich dit al gezegd! Maar bij hem, als zij hem zag wachten, zag smeken om haar blik, hem kon doen blozen en stamelen naar verkiezing, werd de lust om haar macht te voelen te groot en gaf zij zich vrij over aan haar flirtation.

Dicht bij huis dacht zij er opeens aan, dat zij boos was weggegaan. En al de vernederende gedachten doken weer op: hoe ze werd gestuurd, werd aangeboden door haar ouders; hoe ze zich moest kleden als Herzberg kwam, hoe ze zelfs in haar bijzijn om allerlei deugden geprezen werd. Zij voelde zich gloeiend rood worden van schaamte. Maar 't zou nu uit zijn, koel zou ze worden en als hij toch voortging, ze zou hem nièt nemen, dat moesten ze niet denken.

In de huiskamer vond zij haar vader, die, pas thuisgekomen, haastig een paar boterhammen en een kop koffie naar binnen

werkte, daar er in de apotheek al weer patiënten wachtten.

„Zo — wat had de burgemeester?” trachtte hij onverschillig te vragen, terwijl hij Suze vorsend aanzag.

„Hij komt vanavond zelf even”.

De dokter, tevreden, at door.

„Dan ga jij zeker niet naar Colebrander?” vroeg mevrouw nu, Suze een kopje koffie reikend.

„Ik? — waarom niet?” vroeg Suze, kleurend om de bedoeling, die zij in haar moeders woorden hoorde.

„Daar kan je toch wel een andere keer heen gaan”, ontweek mevrouw een rechtstreeks antwoord.

„Ik heb het al zolang beloofd — en Herzberg komt toch voor Pá, zei-d-ie, om over die brief te spreken”.

„Gekheid hoor — ze gaat nièt”, barste de dokter er ineens tussen. „Altijd met dat kind van Colebrander gaan sollen; je kan liever je moeder helpen met koffie schenken of zo”.

„Ja”, drong haar moeder nog aan — „en je vader kan ieder ogenblik weggeroepen worden, dan kan jij tenminste wat met hem praten. Ik moet zo vaak 'es naar de keuken en je kunt hem toch niet alleen late zitten”.

Suze zei niets meer. Haar wangen waren onhoudbaar rood en ze zouden zéker wat anders van haar blos denken dan schaamte om haar opgedrongen- worden. Ondanks haar heldhaftige voornemens dàcht zij er niet aan zich openlik tegen haar vader te verzetten. Ze was bang voor hem — waaróm wist zij eigenlijk zelf niet. Zij kon niet bedenken, wat haar straf zou zijn voor mogelijke weerspannigheid, maar straf-angst was het ook niet. Ze vreesde haar vaders drift, zijn norse stem, zijn ogen, die haar een gevoel konden geven of ze iets héél-slechts gedaan had, al was ze zich van geen vergrijp bewust.

Toen de dokter weg was, mopperde Suze tegen haar moeder, dat ze al zo lang beloofd had bij Colebrander. Dokter Colebrander was toch óók altijd weg en dan zat Annie,